

Sait Eruçar

İKRA

—
Roman
—

 Doğan
Solibri

Sait Eruçar, 1974 yılında Samsun'da doğdu. 1992'de Samsun Anadolu Lisesi'nden, 1997'de İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. Askerliğini 1998-1999 yılları arasında Siirt-Pervari kırsalında uzun dönem asteğmen olarak tamamladı. Üniversite yıllarında bir grup arkadaşıyla çıkardığı *Çakıлтаşı* edebiyat dergisi o dönem çok ses getirdi.

2009-2019 yılları arasında aktif bir şekilde dağcılık sporuyla ilgilenen Eruçar, bir gezgin olarak dünyanın çeşitli coğrafyalarına seyahat etmeye devam ediyor. Bugüne kadar 52 ülke ve 200'ün üzerinde şehre gitti. Aynı zamanda bir ultra maraton koşucusu olan Sait Eruçar, son yıllarda merak saldığı binicilik sporunu seyahatleriyle birleştirerek at üzerinde gezilere çıkıyor.

Yazarın, dağcılık faaliyetlerinden ve gezilerinden bazı önemli bölümleri içeren ilk kitabı *Serüven-Hayallerin Peşinde* 2021 yılında, ikinci kitabı *Gezegen-Hayallerin Ötesi* 2025 yılında yayımlandı.

Eruçar, aynı zamanda global kurumsal bir firmada yönetici olarak çalışmaya devam ediyor.

DOĞAN SOLİBRİ TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Gezegen-Hayallerin Ötesi
Serüven-Hayallerin Peşinde

İkra

Yazan: Sait Eruçar

Editör: Özgür Batur

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2026 / ISBN 978-625-8583-03-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İkra

Sait Eruçar

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

*Annem Perihan Eruçar'a
sevgi ve saygıyla...*

15
Bölüme
15 Şarkı

DOĞUŞOLİBRİ
ÖRNEKLER

İkra

Şubat 2025, Tahtakuşlar Köyü

Karanlık bir sessizliğin içindeydim.

Zaman yoktu. Mekân da belirsizdi.

Sadece bir yankı vardı kulaklarımda, göğsümdede, içimde:

İkra.

Yani Oku.

Ama neyi?

Yıldızların gecede bıraktığı izleri mi?

Rüzgârın üfleyerek anlattığı sırları mı?

Issız bir dağ yamacında yankılanan adımın gölgesini mi?

Bir ağacın çatlamış gövdesindeki zaman çizgilerini mi?

Taşlara sinmiş, eski bir medeniyetin unutulmuş dualarını mı?

Denizin kıyıya her vuruşunda tekrarladığı kelimeleri mi?

Yanmış bir mektubun külünde dans eden cümleleri mi?

Bir yetimin gülmeyi unutan yüzünde aranan kayıp zamanı mı?

Bir köprüünün altında sarhoş uyuyan adamın rüyasını mı?

Yoksa susan bir insanın gözlerindeki haykırışı mı?

Ya da kendi kalbini mi?

*Kitaplar önümde yığılıydı, ama sayfalar sessizdi.
Gökyüzüne baktım, yıldızlar da harf gibiydi sanki.
Rüzgârı dinledim, sanki kadim bir dilden fısıltılar taşıyordu.
Yağmura yüzümü çevirdim, her damla bir kelime gibi düştü ruhuma.
Karanlık çöktü, gölgeler bile birer cümleye dönüşüyordu.
Toprağa dokundum, bir ayet gibi serin ve derindi.
Ve anladım...*

*İkra sadece bir emir değil, bir çağrıydı.
Dıştan içe, sözden manaya, görünenden gizliye bir yolculuktu.
Oku, dediler.
Kendini oku.
Yaralarımı, sevinçlerini, sustuklarımı...
Kalbinde yıllardır bekleyen cümleleri,
hiç söyleyemediğin duaları oku.
Oku geçmişini, ama orada takılı kalma.
Oku geleceğini, ama hayallerle oyalanma.
Oku an'ı. Çünkü sadece o gerçek.*

*Ve belki de en çok şunu oku:
Sana gönderilen işaretleri.*

*Rüyanda yankılanan bu kelime,
belki de yeni bir başlangıcın eşiğinde olduğunu söylüyor sana.
Belki bir kitap yazmanı,*

belki de içindeki o eski sayfayı çevirmeni istiyor.

*Çünkü bazen bir kelime yeter
dünyayı baştan kurmaya...*

İkra.

Yani oku.

*Kendini, hayatı, evreni ve aşkı.
Ve en çok da susan yerlerini.*

... ve okumak için yollara düştüm.

*Çünkü bazı kitaplar kütüphanelerde değil,
dağların yamaçlarında saklıdır.*

Bazı cümleler, rüzgârın taşıdığı tozda gizlidir.

*Bazı harflerse bir çocuğun gözlerinde
ya da bir yaşlının suskunluğunda...*

Bazı paragraflar, güneşin batarken savurduğu gölgelerde belirir.

Bazı anlamlar, uykusuz bir annenin gecede iç çekişidir.

*Bazı satırlar, sabah ezanıyla birlikte uyanan bir köyün
sessizliğinde yankılanır.*

Bazı hikâyeler, çatısı uçmuş bir evin duvarlarına kazınmıştır.

*Bazı kelimeler terk edilmiş bir tarlada bekleyen yalnız bir ağacın
gövdesinde büyür.*

Bazı sesler bir keçi çobanının sabah ışığında dağın yamacına çarpar.

*Bazı şiirler bir kemancının hiç çalmadığı ama
içinde tuttuğu son notadır.*

*Bazı dualar bir mülteci kampında yıldızlara bakarak içten
içe fisıldanır.*

*Bazı metinler unutulmuş mezar taşlarında yosunla kaplı
harflerde büyyür.*

*Ve bazı kitaplar insanın kalbinde sessizce yazılır.
Yalnızca yürüyen, susan ve bakan okuyabilir.*

Gittim.

*Bir çobanın kulübesinde, yavaş yavaş tükenen bir ateşte
okudum sabrı.*

*Kırlarda başıboş gezen bir atın özgürlüğünde okudum cesareti.
Susuz bir köyde, çatlamış dudaklarda okudum
suskun bir duası olan hayatı.*

*Bir dağın gölgesinde tek başına duran yaşlı bir ağacın gövdesinde
okudum direnmeyi.*

*Bir kuyunun başında umutsuzca bekleyen ellerde okudum beklentiyi.
Gecenin en sessiz anında, hiç dönmeyecek bir kapıya bakan gözlerde
okudum hasreti.*

Bir kambur ninenin eğilmiş sırtında okudum zamanın yükünü.

*Bir terk edilmiş okulun kırık camında yarım kalmış bir hayalin
yankısını okudum.*

*Yollara dökülmüş kurumuş yapraklarda, mevsimlerin döngüsünde
okudum kabullenışı.*

*Gözleri hâlâ uzaklara bakan eski bir askerin sessizliğinde okudum
unutulmamış korkuyu.*

*Toprağa sessizce düşen bir yaprakta okudum teslimiyeti.
Bozkırım ortasında esen rüzgârda hiç söylenmemiş kelimeleri okudum.
Ve en çok da kendi ellerime bakarken zamanla çizilmiş
satır aralarında okudum kendimi...*

*Yol bazen çamurdu,
bazen dikenli, bazen sonsuz gibi.
Ama her adımda bir harf büyüdü içimde.
Her durakta bir ayet serpildi yüreğimde.*

*Ve anladım
Okumak, sadece gözle yapılan bir eylem değilmiş.
Okumak bazen yürümekmiş.
Bazen susmak, bazen ağlamak,
bazen sadece kalıp beklemekmiş.*

*Giderek dünya bulanıklaştı; netlik artık dışarıda değil, içerideydi.
Gördüğüm şeyler değil, artık nasıl baktığım önemliydi.
Her görüntü bir perdeydi.
Ve her perde bir anlamın ardına gerilmişti.
İçime doğru ilerledim.*

*O karanlık, yankılı mağaralarda yürürken dış sesler kesildi.
Ve orada, en derin çukurda, en yalnız sessizlikte, bir fısıltı vardı:
“Oku.”*

*İşte o an anladım.
Yolculuk hiçbir zaman coğrafi değildi.
Yol haritalarda değil, kalbin kıvrımlarındaydı.
Ve görünenden gizliye geçen her adım, aslında insanın kendine
yaklaştığı bir çemberdi.*

*İkra, sadece görmek değil, duymaktı.
Sadece duymak değil, hissetmekti.
Ve sen susmayı öğrendikten sonra
bazen bir kum tanesi bile bir öğretmendi.*

*DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR*

Kaçış

Şubat 2025, Tahtakuşlar Köyü

Defteri sandığın dibine yerleştirdikten sonra kapağını kapattım. Yerimden kalkıp cam kenarındaki eski, nem kokan koltuğa doğru yürüdüm ve kendimi üzerine bıraktım. Yanımda getirdiğim viskinin dibindeki son kalıntıları da bardağıma boşalttım, bir yudum alıp dışarıdaki beyaz örtüyü izlemeye başladım. Kar sabahın erken saatlerinden beri yağıyordu; çatılar, yollar, ağaçlar, hatta zamanın kendisi bile örtülmüş gibiydi.

İki gün kafamı dinlemek için geldiğim bu köy evine dört gündür hapsolmuştum. Yollar tamamen kapanmış, arabalar karın altında kaybolmuştu. Geldiğime bin pişmandım, ama yapacak hiçbir şey yoktu. Sıkıntıdan evin her köşesini, her dolabı, her sandığı kurcalamıştım. Ama anneannemden yadigâr bu evde beni oyalayacak, ilgimi çekecek hiçbir şey bulamamıştım; ta ki sandığın dibinde, başörtülerinin altındaki bu defteri bulana kadar.

Defterin içinde çeşitli notlar, metinler, karalamalar, çizimler ve semboller vardı. Herhangi bir düzen yoktu. Yazılanlara ve çizilenlere hiçbir anlam verememiştim. Defterin sonlarına doğru, nispeten daha düzgün yazılmış “İkra” başlıklı bir metin dikkatimi çekmiş, okuduğumda da oldukça şaşırmıştım. Bu defter anneanneme ait olamazdı. Zira hayatı boyunca bu köyden hiç çıkmamış, başka bir dünya görmemişti. Bunun üzerine defteri biraz daha karıştırmış, karalamalara, çizimlere ve sembollere yine an-

lam verememiş, ama defterin kime ait olabileceğini düşünmeden de edememiştim. Netice itibarıyla, bu defter de beni oyalamamıştı ve sandığa geri kaldırmıştım.

Bu eve en son yirmi dört sene önce, on yaşımdayken gelmiştim. Bir kurban bayramında, annemin yoğun ısrarı ve bitmeyen tartışmalar sonucu... Bana adeta bir ömür gibi gelen o bir haftayı asla unutmamış ve bir daha da köye ayak basmamıştım. Şehir gürültüsünden sonra köyün sessizliği adeta bir boşluk gibi üzerime çökmüştü. Sabahın köründe başlayan horoz, inek ve kuş sesleri; geceleri bitmek bilmeyen kurbağa ve cırcırböceği sesleri; erken saatlerde uyanan ev ahalisinin adımlamalarıyla gıcırdayan ahşap zemin beni uyutmamıştı. Ama tüm eziyet bununla da kalmamıştı.

Mecburen uyandıgımda da soba söndüğü için buz kesmiş odada yorgan altından çıkmak zulüm olmuştu. Sonrasında o buz gibi banyoya gidip yüzümü donduran suyla yıkamak başka bir azaptı. Peki kahvaltıda önüme konanlara ne demeliydi? Peynir ve süt koyun gibi kokuyor, yumurta sarısı turuncuya çalıyordu. Aıştıklarımdan o kadar farklıydı ki hiçbirini yiyememiştim. Çay bile içememiştim; aşırı taneli ve çok koyuydu.

Ayağımı bastığım her yerde karınca, kertenkele, solucan ve adını bile bilmediğim envai çeşit böceğe rastlamak sıradan bir durumdu. Zaman geçmek bilmemişti; sıkıntımı gidermek için dışarıda yürüyüşe çıkıyordum çoğu zaman. Ama öyle yoğun tezek ve is kokusu olurdu ki... Aışmak birkaç günümü almıştı. Geniş bir araziye yayılmış köy evleri dışında, ucu bucağı olmayan düzlükler ve yaylalar vardı. Yani yapacak hiçbir şey yoktu.

Bir keresinde sokak arasında futbol oynayan çocuklara katılmıştım. Maç sırasında kaval kemiğime yediğim tekmeyle neredeyse bacağımı kırıyordum. Bir daha gitmemiştim yanlarına. Köyün erkekleri için tek sosyalleşme yeri olan köy kahvesine ise hiç uğramamıştım. Zira herkesin ağzında bir sigara, önlerinde katran karası demli çaylar, akşama kadar oturup okey ve kâğıt oynuyor,

arada da memleketi kurtarıyorlardı. İnternet yok denecek kadar kıstlıydı, televizyon sadece bazı ulusal kanalları çekiyordu. Kısacası dünyayla iletişimim kopmuştu. Nihayet eve dönerken, “Buraya bir daha asla gelmeyeceğim” demiştim.

Ve işte tam yirmi dört sene sonra yeniden buradayım. Neden geldim, hiçbir fikrim yok. Her şey bir anda oldu. Cuma akşamı iş çıkışı doğruca anneme gitmiş, anneannemin evinin durumunu sormuştum. Şaşırılmıştı annem. O köyden, o evden nefret ettiğimi biliyordu. Hatta altı ay önce anneannem vefat ettiğinde, annem, babam ve kız kardeşim cenaze için köye gitmiş, bense işimi baha-ne edip gitmemiştim.

Anneannemle bu nedenle hep uzak kalmış, güçlü bir bağ kuramamıştık. Gerçi benim bağ kurma konusunda her zaman sorunlarım vardı ama anneannem öldüğü zaman hiçbir şey hissetmemiş olmam yine de biraz tuhaftı. Ona “anneanne” derken bu kelime ezberlenmiş gibi, hep biraz yabancı, hep biraz eksik çıkardı ağızımdan. Annemler cenazeyi kaldırıp evi kapattıktan sonra geri dönmüşlerdi. O günden beri de ev öylece duruyordu.

Annemin şaşkın bakışları arasında evin anahtarını istemiş, hafta sonunu orada geçireceğimi söylemiştim. Şaşkınlığı daha da artmıştı. Bense sadece “İstanbul’dan biraz uzaklaşmak istiyorum” demiş, sonra da anahtarları alıp doğruca yola çıkmıştım. En fazla iki gün kalacaktım; bu yüzden yanıma sadece bir kitap, bir şişe viski ve yiyecek bir şeyler almıştım. Ama yanılmıştım ve bir kez daha bu köyde mahsur kalmıştım.

Cuma akşamı Tahtakuşlar Köyü’ne vardığımda saat 23.30’u gösteriyordu. Arabamı evin önüne park edip içeri girdim. Ev başka bir zamana aitti sanki. Duvarlar kalın taşlarla örülmüş, sıvalar yer yer dökülmüştü. Tavandan çıplak bir ampul sarkıyordu; yanından sarkan ipi çektim. Ampul cızırdayarak yandıktan sonra ışık biraz titremiş, ardından sabitlenmişti. Işığın altında ince toz

zerreleri havada asılı kalmıştı. Zemin koyu ceviz rengi tahtalarla dōřenmiřti; her adımda gıncırıyor, beni adeta yirmi dōrt sene önceye, burada geçirdiğim o haftaya ışınıyordu. Tahtaların arasında zamanla genişlemiş boşluklara köy hayatının izleri dolmuştu; bir arının kurumuş kanadı, sobadan taşmuş is, bir ceviz kabuğu...

Çantamı ve elimdekileri hemen oturma odasındaki sedirin üzerine bıraktım. Dışarısı ve dolayısıyla ev buz gibiydi. Dağdan esen kuru rüzgâr, ince ince uluyarak köyün taş evlerine çarpıyor, bacalardan dumanla birlikte geçmişin hayaletlerini savuruyordu. Çok geçmeden kar da onlara eşlik etmeye başladı.

Sobayı yakmaya çalıştım; etrafına düzenli bir şekilde dizilmiş odunlardan birkaçını alıp içine attım, bulabildiğim kâğıt parçalarıyla tutuşturmaya çalıştım ama beceremedim. Odunları tutuşturamadığım gibi bir de evin içini isle doldurmuştum. Hayatımda hiç soba yakmamıştım ki... “Geceyi yorgan altında geçirir, sabah da köylülerden yardım isterim” diyerek sobayla mücadelemi orada sonlandırdım.

Ardından yanımda getirdiğim viski şişesini açıp mutfakta bulduğum bardaklardan birine doldurdum ve sobanın karşısındaki sedire oturup ayaklarımı uzattım. Minderler eskimişti ama üzerlerindeki el işi desenler hâlâ belirgindi. Üst köşede duvara gömülü küçük bir raf vardı; birkaç kitap, çay lekeli bir radyo ve üstü toz tutmuş bir tespih duruyordu. Duvarlardaki çivilerin çoğu boştu; belki bir zamanlar bir fotoğraf, bir takvim ya da bir takke asılıydı. Ama artık sadece hatıraların gölgesi duruyordu.

Viskimi yudumlarken etrafı incelemeye devam ettim. Bir yandan da hangi akla hizmet edip buraya geldiğimi sorguluyordum ki bir anda kapı sert vuruşlarla çalınmaya başladı. Bunu beklemediğim için korkuyla yerimden fırladım, ardından temkinli bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açmamla birlikte paltosuna sıkı sıkı sarınmış, kır saçlı, bıyıklı bir adam belirdi karşımda.

“Selamünaleyküm, ben köyün muhtarı Selim Sarıkaya. Gece nin bu vakti ışıkların yandığını görünce merak ettim. Esm a Teyze’nin vefatından sonra kimse gelmemişt i” dedi.

“Selim Amca merhaba, ben Deniz. Esm a, anneannem olurdu. Çocukken gelmiş tim ama hatırlamazsınız sanırım” dedim.

Ş aşı k n l ı ğ ı n ı g iz le y e m e y e n m u h t a r , “O o h a t ı r l a m a m m ı D e n iz ! K o c a a d a m o l m u ş s u n . H o ş g e l d in , n e i y i e t t in ” d e d ik t e n s o n r a k a f a s ı n ı i ç e r i d o ğ ru u z a t t ı . “N e o l d u b ö y l e , i ç e r is i ç o k is o l m u ş e v l a t .”

Ona sobayla mücadelemi anlattım. Güler ek i ç e r i g ir d i v e s o b a y ı y a k m a m a y a r d ı m c ı o l d u . H a t t a d a h a s o n r a k e n d i b a ş ı m a d a y a k a b i l m e m i ç in n e y a p m a m g e r e k t i ğ in i a n l a t t ı :

“Bak evlat, ş u in ce ç u b u k g ib i o l a n l a r v a r y a , o n l a r ç ı r a i ş t e . E s a s i ş i o n l a r y a p a r . O n l a r ı b i g ü z e l a l t a k o y . A r a l a r ı n a b ir k a ç p a r ç a s ık ı ş t ı r ı l m ı ş g a z e t e s a y f a s ı y e r l e ş t ir . S o n r a ş u k u r u o d u n l a r ı a l , b u g a z e t e k â ğ ı d ı v e ç ı r a l a r d a n o l u ş a n ö b e ğ in e t r a f ı n a b ir ü ç ğ e n o l a c a k Ő e k i l d e b ö y l e t e k t e k d iz . S o n r a d a o r t a d a k i ö b e ğ i a t e Ő l e . Ç ı r a l a r h e m e n t u t u Ő u Ő , o n l a r y a n a r k e n o d u n l a r ı d a t u t u Ő u Ő t u r u r . B u Ő e k i l d e d iz m e n , a t e Ő i ç in g e r e k l i o l a n h a v a n ı n i ç e r i g ir ip o n u b e s l e m e s in i sa ğ l a r .”

Daha sonra da bir eksi ğ im o l u p o l m a d ı ğ ı n ı s o r d u , “G e ç o l d u , h a d i s e n d in l e n b ir a z ; y a r ı n d e t a y ı l c a k o n u Ő u Ő u r u z ” d i y e r e k a y ı r ı l d ı . A y ı r ı l ı r k e n g ö z ü m a s a d a k i v i s k i Ő i Ő e s i v e b a r d a ğ a t a k ı l m ı Ő t ı .

Selim Amca gittikten sonra ben de yava Ő ama k a r a r l ı b ir Ő e k i l d e y a ğ a n k a r , ç ı t ı r d a y a n m e Ő e o d u n l a r ı v e d ı Ő a r ı d a n g e l e n k u r t u l u m a l a r ı e Ő l i ğ in d e v i s k i m i y u d u m l a m a y a d e v a m e t t im . B u r a y a n e d e n g e l d i ğ i m i y e n i d e n s o r g u l a m a y a b a Ő l a m ı Ő t ı m .

Gece boyunca y a ğ a n k a r e r t e s i g ü n Ő i d d e t l e n e r e k d e v a m e t t i . T ü m k ö y ü a d e t a b e m b e y a z b ir ö r t ü k a p l a m ı Ő t ı . B u ğ ü n ü d e b u r a d a g e ç ir ip k a f a m ı i y i c e d in l e m e y i p l a n l a m ı Ő t ı m a m a k a r t ü m y o l l a r ı k a p a t t ı ğ ı g ib i , a r a b a m ı d a y e r i n d e n o y n a t a m a y a c a k k a d a r d e r in b ir b e y a z ı n i ç in e g ö m m ü Ő t ü . S ık ı Ő ı Ő k a l m ı Ő t ı m .

Yanımda getirdiğim viskinin son yudumlarını içtim. Mar ketten aldığım her şey tükenmişti. Dünden beri sağ olsun Selim Amca, evde ne pişirse oğluya bana da bir kap yolluyordu; kuru fasulye, bulgur, mercimek, tarhana çorbası, bazlama...

Sıkışıp kaldığım bu köy evinde günler ilerledikçe İstanbul'a ve şehirdeki yaşamıma olan özlemim daha da artmıştı. "Şimdi bizim çocuklar kesin Kadıköy'de bir mekânda rakı-balık yapıyordur, oradan da canlı müzik yapan bir mekâna ya da bir bara geçerler, geceyi sabaha karşı 3-4 gibi sonlandırırılar" diye düşünürken, "Sahiden ne diye geldim ki buraya?" diye öfkeyle söylendim.

"En azından internet olsaydı, Netflix'ten bir dizi açardım. Ya da dışarıdan yemek söyleyebileceğim bir yerler olsaydı da şöyle güzel bir *sushi* söyleyebilseydim... O zaman buraya gelmemin ne manası vardı? İstanbul'da evimde otursaydım" diye homurdandım.

Sahiden, köyden ve köy hayatından nefret ederken, ne diye gelmiştim buraya? Neden kaçmışım ya da ne arıyordum?

Sosyal medyada, Selin'in Bora denilen o çocukla samimi fotoğraflarını görmem mi? İşyerinde yaşadığım aşırı stres ve artık beni tatmin etmeyen günlük rutin mi? Yıllardır hafta sonlarını ve tatillerimi aynı şekilde geçirdiğim, hareketli ama sürekli tekrarlayan yaşamım mı? Her sabah aynı kahve, aynı yüzler, aynı masa. Her hafta sonu kopyalanmış gibi geçen günler... Ve en çok da Selin'in Bora'yla çekilmiş o samimi fotoğrafları.

Sanki içimden bir şeyler çekilip alınmıştı. Ne bir kıskançlık ne bir öfke... Sadece büyük bir boşluk. Belki de o boşluk beni bu köyde, bu evde, bu koltuğa oturtmuştu. İstanbul'un karmaşasından değil, kendi içimdeki karmaşadan kaçmışım belki de... Ya da hepsinden. Ama buradaki dördüncü günümde aradığımı bulamadığım gibi, iyice sıkılmış ve pişman olmuşum.

"Rutin" dedikleri şey belki de içimizi kemiren bir hastalık, ama ondan kaçınca nereye gidebiliyoruz ki? Kaça kaça bu lanet köy evine gelmişim işte.

Bu düşüncelerle boğuşurken, aklıma defterde okuduğum metinden bir parça düştü:

Ve belki de en çok şunu oku:

Sana gönderilen işaretleri.

Belki de bu evde beni çağıran bir şey vardı. Belki kaçmadım da... çağrıldım.

“Tanrım, neler düşünüyorum?” diye fısıldadım.

Hayatımda ilk kez sessizliğe mahkûm olmuşum. Bu sessizliğin ceza değil, bir armağan olduğunun ise henüz farkında değildim. Ne yapılacak işler vardı, ne de atılacak mailler. Kar her şeyi örtmüştü; yolları, izleri, geçmişi... ve belki de geleceği.

Bazen insan en çok kaçtığı yere varır. Ve orada, en sonunda kendini bulur. Belki de bu eve gelişim bir firar değil, bir geri dönüşün başlangıcıydı. Ama nereye döndüğümü henüz bilmiyordum. Bildiğim tek şey, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağıydı.

“Sanırım delirmeye başladım” diye düşünerek bardağın dibindeki son yudumu da içtikten sonra yerimden kalktım, sobaya doğru yürüdüm, kapağını açıp iki parça odunla ateşi besledim. Arkamı dönüp etrafa boş boş bakarken gözüm birden sandığa takıldı. Hemen o tarafa yöneldim. Yanına gelince çöktüm, kapağını aralayıp içindeki defteri bir kez daha elime aldım. O sırada içinden bir kâğıt parçası düştü. Düzgünce katlanmış kâğıdı özenle açtım.

Karşıma bu kez de farklı bir başlık çıktı:

“Arayış”

“Varlık dediğimiz şey, aslında tek bir ırmağın kollarıdır. Biz insanlar, o ırmağın kıyısında yürüyen damlacıklarız. Suyun kaynağını unuttukça kendimizi ayrı sanıyoruz. Oysa bütün ırmaklar sonunda denize döner ve deniz kaynağını hep hatırlar.”

Kaz Dağları’ndan İran’a, oradan Petra’ya uzanan bu hikâye, yalnızca coğrafyalar arasında değil, insanın kendi iç dünyasına yaptığı derin bir yolculuğu anlatır.

Kadim uygarlıklardan kalan izler, yıldızlarla kurulan gizemli bağlar ve çözülmeyi bekleyen bir mesaj... Hepsisi, Deniz’i anlamı giderek derinleşen bir arayışın içine çeker.

Bu yolculukta karşılaştığı insanlar –özellikle Darya– ona yalnızca geçmişin sınırlarını değil, çok daha eski bir çağrının varlığını da hissettirir.

Gerçek ile sezgi, bilim ile inanç, akıl ile kalp arasındaki sınırlar giderek silikleşirken, her cevap yeni bir sorunun kapısını aralar.

Ve Deniz sonunda tek bir soruyla baş başa kalır:

Aradığı şey gerçekten bir keşif mi, yoksa çoktan unuttuğu bir hatırlayış mı?

